

ВЕЋУ НАУЧНИХ ОБЛАСТИ ДРУШТВЕНО ХУМАНИСТИЧКИХ НАУКА
ЗА СЕНАТ УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

У односу на Одлуку Универзитета у Београду, Већа научних области друштвено-хуманистичких наука (у даљем тексту УБ-ВНОДХН) од 24. марта 2026, 02-02 бр. 61202-4663/4-26 МЦ, а у складу са чл. 25. ст. 1. Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду, подносим ову

ЖАЛБУ,

која је заснована на следећим разлозима, предвиђеним Законом о општем управном поступку

- 1) У ПРЕДМЕТНОЈ ОДЛУЦИ НИЈЕ ПРАВИЛНО ПРИМЕЋЕН ЗАКОН И ДРУГИ ПРОПИС;

Погрешна примена материјалног закона и подзаконских аката на које законска одредба изричито упућује, почињена у предметној Одлуци, јесте двојака:

1.А: УБ-ВНОДХН се упушта у испитивање да ли монографија „Јединство у различитости; Исагошки и теолошки погледи на Синоптичка Еванђеља и Дела апостолска“, чији сам аутор, испуњава услове да се сматра монографијом за ужу научну област за коју се бирам, у смислу чл. 74. ст. 8. Закона о високом образовању, полазећи од тумачења да захтев цитиране одредбе да кандидат мора да „има“ одговарајућу монографију представља услов који кандидат мора да испуни како у тренутку првог избора у звање ванредног професора, тако и у тренутку поновног избора. Такав став УБ-ВНОДХН је изричито образложен у ставу 2. на стр. 2. предметне Жалбе:

„Наведена одредба важи без обзира на чињеницу да се неко поново бира у звање ванредног професора. Чињеница да комисија приликом поновног избора оцењује само додатне услове за реизбор у звање ванредног професора, према Правилнику о избору у звање, нема значаја у погледу услова које свако лице које се бира у звање ванредног професора мора да испуни.“

На цитираном тумачењу је заснован највећи део разлога предметне Одлуке – ти разлози се тичу категоризације монографије као научног издања и тренутка њеног објављивања. Њима су посвећене пуне две и једна трећина стране (стр. 3, 4 и 5), док је питању минималних услова посвећена једна пуна и трећина друге стране (стр. 5, 6) предметне Одлуке.

Ради се о погрешном тумачењу закона. Чл. 74. ст. 8. Закона о високом образовању је материјално-правна одредба, која на најопштији начин наводи услове за избор у звање ванредног професора. Она не значи да се испуњеност свих у њој набројаних услова цени како у поступку првог избора у звање ванредног професора, тако и у поступку поновног избора у исто звање. Исти закон, на име, у одредби чл. 74. ст. 12, изричито упућује на подзаконски акт о минималним условима и општи акт високошколске установе, као оне акте у складу са којима се одредба чл. 74. ст. 8. мора тумачити. У општем акту о минималним условима се јасно разликује круг услова чија испуњеност се оцењује приликом првог избора у звање ванредног професора, од оних чија испуњеност се оцењује приликом поновног избора. Постојање одговарајуће монографије представља услов који се цени приликом првог избора у звање ванредног професора, али не при поновном избору, управо јер је њено постојање морало бити утврђено приликом првог избора.

1.Б) Независно од разлога изнетих у деловима 1.А, 2.А, 2.Б и 2.В ове Жалбе, на основу којих питање постојања и квалитета монографије у тренутку мог првог избора у звање ванредног професора не може бити предмет поступка мог поновног избора у исто звање, у циљу систематичности, заштите својих законских права и личног интегритета, интегритета ПБФ и чланова комисије за мој први избор у звање ванредног професора, те ради илустрације пуног обима незаконитости предметне Одлуке о мом неизбору, указујем и на погрешну примену подзаконског акта Правилник о поступку, начину вредновања и квантитативном исказивања научноистраживачких резултата истраживача, у погледу захтева садржаног у Прилогу 2, да рецензентска комисија коју образује домаћа установа мора имати најмање два рецензента изван установе. Будући да то није случај, у образложењу предметне Одлуке се у ст. 3 стр. 3. мојој монографији оспорава научни карактер „у нормативном и процедурално релевантном значењу речи.“ Наведени закључак представља погрешну примену подзаконског акта, будући да се наведени Правилник о истраживачима не односи на избор у звање наставника, већ се односи на избор у звање истраживача. Закон о високом образовању, у већ цитираном чл. 74. ст. 12, изричито

упућује да се услови за избор наставника ближе одређују општим актом високошколске установе, а у складу са актом о минималним условима; јасна је намера законодавца да високошколској установи омогући аутономију у погледу уређивања изборних услова, под условом да остане у оквиру акта о минималним условима; Закон о високом образовању не помиње ниједан други подзаконски акт; друго, из околности да Правилник о минималним условима у чл. 7. за циљ вредновања научних радова изричито упућује само на категоризацију часописа предвиђену Правилником о истраживачима не значи да се сви појмови и правни стандарди за избор наставника имају тумачити у складу са Правилником о истраживачима; управо супротно, околност да се у погледу тачно одређеног питања упућује на једну крајње техничку норму Правилника о истраживачима, по свим правилима тумачења, значи само једно, све друге норме Правилника о истраживачима, на које не постоји изричито упућивање неког од прописа који се односе на избор наставника, не могу се сходно примењивати, па тако ни захтев да два рецензента монографије буду изван установе која образује рецензентску комисију.

2) ПРЕДМЕТНОМ ОДЛУКОМ СУ ПОВРЕЂЕНА ПРАВИЛА ПОСТУПКА ИЗБОРА У ЗВАЊЕ НАСТАВНИКА НА УНИВЕРЗИТЕТУ У БЕОГРАДУ НА НАЈМАЊЕ ЧЕТИРИ НАЧИНА;

2.A) Прво, већ цитирана реченица из ст. 2. стр. 2 Одлуке:

„Чињеница да комисија приликом поновног избора оцењује само додатне услове за реизбор у звање ванредног професора, прама Правилнику о избору у звање, нема значаја у погледу услова које свако лице које се бира у звање ванредног професора мора да испуни... [упућујући на чл. 74. ст. 8. Закона о високом образовању, који на општи начин наводи научне радове, руковођење или учешће у научним пројектима, и уџбеник или монографију]

представља такође и образложење основа наводне надлежности УБ-ВНОДХН да приликом поновног избора у исто звање оцењује испуњеност свих услова сумарно набројаних у тој одредби; ради се о тешкој повреди правила поступка за избор у звање наставника на Универзитету у Београду, будући да је тим правилима, предвиђено да Веће научних области може или да тражи од факултета

допуну непотпуне документације (чл. 21), или да на основу уредне документације изврши избор (чл. 23). Веће научних области нема надлежност да испитује питања која нису обухваћена уредном документацијом, у оквиру које кључни супстантивни елемент је реферат комисије. Реферат комисије за избор односи се на питања утврђена општим актом факултета у складу са Правилником о минималним условима за избор. Веће научних области није надлежно да испитује питања која нису предмет реферата.

Поред описане повреде правила поступка, цитирани део образложења Одлуке је у процесном смислу контрадикторан диспозитиву Одлуке (о мом неизбору). Уколико, наиме, УБ-ВНОДХН у сваком погодном тренутку, дакле у тренутку поновног избора, цени да ли кандидат за ванредног професора има монографију, као услов наведен у Закону о високом образовању, чл. 74. ст. 8, а будући да је основна теза образложења да монографију нисам „објавио“ на време за први избор, то би значило да УБ-ВНОДХН, ценећи приликом поновног избора целину услова, би сада морало да донесе позитивну одлуку о мом избору, будући да подносиоци приговора по којима УБ-ВНОДХН поступа не споре да је монографија сада објављена. Редактор је изгледа свестан ове логичке контрадикторности, па зато мало даље, у оквиру дела образложења Одлуке у коме се бави наводно неодговарајућом афилијацијом рецензената спорне монографије (ст. 2. стр. 3 Одлуке, о чему се изјашњавам у делу 1.Б ове Жалбе), каже:

„То значи да за први избор у звање нису испуњени прописани услови, а без тога, последично, не би било ни конкурса за поновљени избор у звање.“

Настојећи да избегне горе описану нелогичност, овом тезом редактор образложења Одлуке одлази у другу логички и правно неприхватљиву крајност: да уколико УБ-ВНОДХН утврди да неки услов за избор одређеног лица у прошлости није био испуњен, независно да ли су прошли рокови, да ли је тај услов био предмет приговора, да ли је избор правноснажно окончан, независно од свих тих процесних околности, УБ-ВНОДХН може да одбије избор у исто или више звање истог лица без узимања у обзир уредне документације за тај избор која прати одговарајући предлог, правдајући то хипотезом да тог предлога не би било да је данашње тумачење испуњености одређеног услова од стране УБ-ВНОДХН у том ранијем избору било примењено!?

2.Б) Преиспитивање испуњености услова постојања одговарајуће монографије у тренутку мог првог избора у звање ванредног професора у предметној Одлуци предузето је позивањем на институт „Претходно питање“ Закона о општем управном поступку (у даљем тексту ЗоОУП), из чл. 107, 108 ЗоОУП). Ради се о погрешној примени ЗоОУП, будући да чл. 107. ст. 1, основна одредба о претходном питању, гласи:

„Ако орган наиђе на питање без чијег решења не може да одлучи о управној ствари, а које чини самосталну правну целину и за чије решавање је надлежан суд или други орган (претходно питање), може сам да расправи претходно питање или да прекине поступак док суд или други орган не реше претходно питање.“

У конкретном случају, управна ствар је поновни избор, а не први избор у звање наставника. Чак и када би постојање монографије било један од услова за поновни избор, за утврђивање тог постојања није надлежан ни суд ни „други орган“. Надлежна су била иста тела, укључујући и у овом случају поступајуће тело УБ-ВНОДХН, у поступку првог избора у звање ванредног професора, која су надлежна за поновни избор. Дакле, није надлежан „други орган.“ Били су надлежни исти органи. Поменуто питање је правноснажно решила иста хијерархија органа, па оно не може бити претходно питање.

2.В) Најважније, поступак избора у звање наставника има правну природу посебног управног поступка; једно од 11 општих начела ЗоОУП, на основу којих се тумачи сваки управни поступак, јесте начело правноснажности управног акта, које гласи:

„Решење против кога не може да се изјави жалба, нити покрене управни спор (правноснажно решење), а којим је странка стекла одређена права, односно којим су јој одређене обавезе, може да се поништи, укине или измени само у случајевима који су законом одређени.“

Мој први избор у звање ванредног професора, у коме је утврђено, између осталог, постојање одговарајуће монографије, окончан је одлуком о избору као управним актом који је у међувремену постао правноснажан. У конкретном случају, УБ-ВНОДХН није засновало предметну Одлуку о мом неизбору ни на

једном изричитом законском овлашћењу, иако предметна Одлука има дејство поништаја мог првог избора у звање ванредног професора *ex nunc*, будући да се предметном Одлуком утврђује изостанак једног од неопходних услова за тај први избор у звање ванредног професора. Због тога је предметна Одлука противна начелу правноснажности управних аката.

Уколико би став УБ-ВНОДХН изнет у претходно цитираном делу образложења предметне Одлуке био ваљан, улога комисије за избор у поступку за избор у звање сарадника и наставника би била потпуно обесмишљена, јер би то значило да наставно-научна већа Факултета, односно већа научних области и Сената Универзитета не би одлучивали о предлогу за избор на основу чињеница утврђених у реферату за тај конкретан избор, већ би чланови тих тела, појединачно или окупљени у групе, истомишљеника, односно интересне групе, имали право да изнова преиспитују, оцењују, тумаче релевантне чињенице које су одговарајуће комисије за избор претходно утврдиле, које су претходно довеле до избора сарадника или наставника као правноснажних управних аката, и да то чине мимо било каквих рокова, кад год се избор неког лица нађе пред њима. Апсурдност таквог решења, да колективно тело излази из оквира чињеница које је утврдило посебно стручно тело, без временског ограничења и изван оквира конкретног управног поступка, тешко је исказати. Уколико би се тако поступало, сваки избор сарадника или наставника био би прилика да неки снажан интерес, политички, идеолошки, имовински, који окупља значајан број чланова неког од колективних тела факултета или универзитета, запрети лицу које се бира преиспитивањем неког претходно ваљано испуњеног и утврђеног услова за избор у претходно звање. Правна сигурност сваког избора у звање, осим можда избора у звање редовног професора, била би укинута.

2.Г) Коначно, истражне радње које је предузео председник УБ-ВНОДХН проф. др Тихомир Брајовић, истражујући питање постојања монографије у тренутку моје пријаве на конкурс пре пет и по година, немају основ у Правилнику о већима научних области на УБ, нити у једном другом важећем пропису, а да то није слабост прописа већ њихова врлина, сведочи манипулативан начин на који су ток и исход те истраге приказани у предметној Одлуци: у ст. 3. на стр. 3 предметне Одлуке, наводи се да је Њ. Преузв. бискуп цељски проф. др Максимилијан Матјаж доставио „текст рецензије“, не наводи се да је у стварности доставио копију датиране и потписане рецензије; дакле битни елементи форме

достављене рецензије су прећутани, али се истиче, у ст. 3. на стр. 3, да је проф. др Брајовић, примивши „текст“ рецензије, тражио од проф. др Матјажа и електронску пошту којом је рецензија својевремено достављена, те да је на тај захтев проф. др Матјаж одговорио негативно. Уколико би описани поступци проф. др Брајовића били у складу са његовим овлашћењима, оправдано би се могло поставити питање које још истражне радње би проф. др Брајовића могао да предузима? Где би тачно био крај подухвату доказивања негативних чињеница, да наводно ни рецензије ни монографије није било, односно докле би ишло ниподаштавање дела поступка мог првог избора у звање који је спроведен при ПБФ у Београду? Да ли је важнија околност да је проф. Матјаж доставио потписану и датирану копију рецензије, што је прећутано у образложењу Одлуке, или је за предметно питање одлучна у Одлуци наглашена чињеница да проф. др Матјаж не може да пронађе електронску пошту од пре пет и по година којом је ту рецензију, датирану и потписану, доставио?

3) ПРЕДМЕТНА ОДЛУКА ЈЕ ЗАСНОВАНА НА НЕПОТПУНО УТВРЂЕНОМ ЧИЊЕНИЧНОМ СТАЊУ;

3.А) Предметном Одлуком прећутана је основна чињеница за мој поновни избор: неспорна испуњеност минималних услова, прописаних одговарајућим подзаконским актом, и утврђена рефератом комисије за избор:

- Неспорна испуњеност два од три изборна услова, тј. по једне ближе одреднице из два изборна услова, и то, како је наведено у реферату на стр. 8:
 - „1. 3. Председник или члан комисија за израду завршних радова на академским мастер или докторским студијама. 7 Кандидат је учествовао у комисијама за одбрану 1 докторске дисертације, затим у 37 завршних мастер радова (у својству члана комисије) као и 1 мастер рад на мастер студијама (у својству ментора).“ (Прилог 1).
 - „2.2 Председник или члан органа управљања, стручног органа или комисија на факултету или универзитету у земљи или иностранству: Кандидат је од 2021-2025 године члан Савета Православног богословског факултета Универзитета у Београду. Кандидат је био члан комисије за израду реферата за избор у звање асистента Миодрага Поповића“; (Прилог 2 и 3).

Ниједан приговор се не односи на цитиране услове, тако да се очигледно ради о непотпуно утврђеном чињеничном стању.

3.Б) Друго, независно од става изнетог у деловима 1) и 2) ове Жалбе, да питање постојања одговарајуће монографије у тренутку првог избора у звање ванредног професора не може бити предмет текућег поступка поновног избора, упадљиво је да је у образложењу предметне Одлуке прећутана неспорна и једноставна чињеница: нико од чланова комисије за мој први избор у звање ванредног професора се није осврнуо на евентуално неодговарајућу форму моје монографије, нити је то учинио иједан од подносилаца приговора на реферат те комисије; ради се о пресудној чињеници управо зато што целина важећих прописа и природа избора у наставничка звања као посебног управног поступка захтевају да одлучне чињенице буду утврђене од стране за то посебно изабране комисије, у погледу чијег избора се морају поштовати гаранције стручности и непристрасности, при чему су и изборни материјал и реферат изложени увиду јавности.

Не само што је кључна чињеница изостанка приговора прећутана, већ је њен изостанак прикриврен навођењем једне једине реченице из приговора проф. др Кубата, која се односила на непостојање уџбеника, а не монографије; такође се иста прећутана чињеница додатно прикрива детаљним препричавањем ско-рашњег, дакле накнадног исказа проф. др Ненада Ристовића, једног од чланова комисије за избор, који накнадно тврди да је „комисија била обманута“, јер је садржина монографије комисији била представљена у форми „која није остављала утисак прелома који може да иде у штампу.“ Да је то истина, не бих ја, већ би управо проф. др Ристовић био починилац обмане ПБФ и УБ, будући да је он својим потписом на реферату 2020. године потврдио постојање објављене научне монографије.

4) ПРЕДМЕТНА ОДЛУКА ЈЕ ЗАСНОВАНА НА ПОГРЕШНО УТВРЂЕНОМ ЧИЊЕНИЧНОМ СТАЊУ;

Независно, дакле, од става изнетог у деловима 1) и 2) ове Жалбе, важно је имати у виду да је предметном Одлуком УБ-ВНОДХН чињенично стање у погледу тог питања, не само непотпуно, већ и погрешно утврђено:

- Наиме, на крају стр. 3 и почетку стр. 4. предметне Одлуке, наводи се да „у одговору Комисије [ПБФ] од 3. марта 2026. године на приговор Б. Пантелића да монографија `није била прописно ни благовремено објављена` изборна комисија ПБФ одговорила је, пак, у неколико параграфа, ниједном изричито не устврдивши да наведена монографија јесте била прописно и благовремено објављена.“

Управо супротно, комисија ПБФ је на стр. 12, у закључку предметног дописа, навела:

„Напротив, целина документације коју Комисија доставља... потврђује да је предметна монографија у релевантном периоду постојала као конкретно, библиографски идентификовано и конкурсно релевантно издање...“ (Одговор Универзитета у Београду – Православног богословског факултета Већу научних-области друштвено-хуманистичких наука, од 26.02.2026, заведено 27.02.2026. под бр. 0205-166/2).

Укупно узевши, предметна Одлука је заснована 1) у највећој мери на питању постојања и квалитета монографије, које ни на који начин не може бити разматрано у овом поступку избора, 2) на прећуткивању чињенице да испуњавам минималне услове за избор, скретањем пажње на друге услове у односу на које су изнете примедбе. Дакле разлози на којима је заснована Одлука не постоје. Све тврдње, наведене у образложењу Одлуке, у овој Жалби су преиспитане и потпале су под један од законских основа жалбе – ради се о тврдњама којима је или повређен материјални закони и други пропис, или су повређена правила поступка, или је релевантно чињенично стање погрешно или непотпуно утврђено. Ниједан разлог Одлуке није преостао а да није побијен тако да улази у круг основа за ову Жалбу. Предметна Одлука је остала без основа.

Због свега изнетог, молим Веће научних области друштвено-хуманистичких наука, односно Сенат Универзитета у Београду, да предметну Одлуку преиспита.

У Београду, 23. априла 2026.

С поштовањем,

Проф. др Драган Радић, протођакон

Прилози:

Прилог 1: Извод из евиденције Студентске службе о учешћу на одбранама на завршним, мастер и докторским радовима

Прилог 2: Извод из записника са девете Седнице ННВ ПБФ од 29.09. 2022. године о избору за члана Савета ПБФ УБ.

Прилог 3: Извод из записника са прве Седнице Савета ПБФ од 22.12. 2022. године о верификацији мандата за члана Савета ПБФ УБ.

Прилог 4: Извод из записника са дванаесте седнице Изборног и Наставно-научног већа ПБФ од 25.септембра 2024. године о учешћу у комисији за избор асистента Миодрага Поповића.

ВЕЋУ НАУЧНИХ ОБЛАСТИ ДРУШТВЕНО ХУМАНИСТИЧКИХ НАУКА
ЗА СЕНАТ УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

У односу на Одлуку Универзитета у Београду, Већа научних области друштвено-хуманистичких наука (у даљем тексту УБ-ВНОДХН) од 24. марта 2026, 02-02 бр. 61202-4663/4-26 МЦ, а у складу са чл. 25. ст. 1. Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду, подносим ову

ЖАЛБУ,

која је заснована на следећим разлозима, предвиђеним Законом о општем управном поступку

- 1) У ПРЕДМЕТНОЈ ОДЛУЦИ НИЈЕ ПРАВИЛНО ПРИМЕЋЕН ЗАКОН И ДРУГИ ПРОПИС;

Погрешна примена материјалног закона и подзаконских аката на које законска одредба изричито упућује, почињена у предметној Одлуци, јесте двојака:

1.А: УБ-ВНОДХН се упушта у испитивање да ли монографија „Јединство у различитости; Исагошки и теолошки погледи на Синоптичка Еванђеља и Дела апостолска“, чији сам аутор, испуњава услове да се сматра монографијом за ужу научну област за коју се бирам, у смислу чл. 74. ст. 8. Закона о високом образовању, полазећи од тумачења да захтев цитиране одредбе да кандидат мора да „има“ одговарајућу монографију представља услов који кандидат мора да испуни како у тренутку првог избора у звање ванредног професора, тако и у тренутку поновног избора. Такав став УБ-ВНОДХН је изричито образложен у ставу 2. на стр. 2. предметне Жалбе:

„Наведена одредба важи без обзира на чињеницу да се неко поново бира у звање ванредног професора. Чињеница да комисија приликом поновног избора оцењује само додатне услове за реизбор у звање ванредног професора, према Правилнику о избору у звање, нема значаја у погледу услова које свако лице које се бира у звање ванредног професора мора да испуни.“

На цитираном тумачењу је заснован највећи део разлога предметне Одлуке – ти разлози се тичу категоризације монографије као научног издања и тренутка њеног објављивања. Њима су посвећене пуне две и једна трећина стране (стр. 3, 4 и 5), док је питању минималних услова посвећена једна пуна и трећина друге стране (стр. 5, 6) предметне Одлуке.

Ради се о погрешном тумачењу закона. Чл. 74. ст. 8. Закона о високом образовању је материјално-правна одредба, која на најопштији начин наводи услове за избор у звање ванредног професора. Она не значи да се испуњеност свих у њој набројаних услова цени како у поступку првог избора у звање ванредног професора, тако и у поступку поновног избора у исто звање. Исти закон, на име, у одредби чл. 74. ст. 12, изричито упућује на подзаконски акт о минималним условима и општи акт високошколске установе, као оне акте у складу са којима се одредба чл. 74. ст. 8. мора тумачити. У општем акту о минималним условима се јасно разликује круг услова чија испуњеност се оцењује приликом првог избора у звање ванредног професора, од оних чија испуњеност се оцењује приликом поновног избора. Постојање одговарајуће монографије представља услов који се цени приликом првог избора у звање ванредног професора, али не при поновном избору, управо јер је њено постојање морало бити утврђено приликом првог избора.

1.Б) Независно од разлога изнетих у деловима 1.А, 2.А, 2.Б и 2.В ове Жалбе, на основу којих питање постојања и квалитета монографије у тренутку мог првог избора у звање ванредног професора не може бити предмет поступка мог поновног избора у исто звање, у циљу систематичности, заштите својих законских права и личног интегритета, интегритета ПБФ и чланова комисије за мој први избор у звање ванредног професора, те ради илустрације пуног обима незаконитости предметне Одлуке о мом неизбору, указујем и на погрешну примену подзаконског акта Правилник о поступку, начину вредновања и квантитативном исказивања научноистраживачких резултата истраживача, у погледу захтева садржаног у Прилогу 2, да рецензентска комисија коју образује домаћа установа мора имати најмање два рецензента изван установе. Будући да то није случај, у образложењу предметне Одлуке се у ст. 3 стр. 3. мојој монографији оспорава научни карактер „у нормативном и процедурално релевантном значењу речи.“ Наведени закључак представља погрешну примену подзаконског акта, будући да се наведени Правилник о истраживачима не односи на избор у звање наставника, већ се односи на избор у звање истраживача. Закон о високом образовању, у већ цитираном чл. 74. ст. 12, изричито

упућује да се услови за избор наставника ближе одређују општим актом високошколске установе, а у складу са актом о минималним условима; јасна је намера законодавца да високошколској установи омогући аутономију у погледу уређивања изборних услова, под условом да остане у оквиру акта о минималним условима; Закон о високом образовању не помиње ниједан други подзаконски акт; друго, из околности да Правилник о минималним условима у чл. 7. за циљ вредновања научних радова изричито упућује само на категоризацију часописа предвиђену Правилником о истраживачима не значи да се сви појмови и правни стандарди за избор наставника имају тумачити у складу са Правилником о истраживачима; управо супротно, околност да се у погледу тачно одређеног питања упућује на једну крајње техничку норму Правилника о истраживачима, по свим правилима тумачења, значи само једно, све друге норме Правилника о истраживачима, на које не постоји изричито упућивање неког од прописа који се односе на избор наставника, не могу се сходно примењивати, па тако ни захтев да два рецензента монографије буду изван установе која образује рецензентску комисију.

2) ПРЕДМЕТНОМ ОДЛУКОМ СУ ПОВРЕЂЕНА ПРАВИЛА ПОСТУПКА ИЗБОРА У ЗВАЊЕ НАСТАВНИКА НА УНИВЕРЗИТЕТУ У БЕОГРАДУ НА НАЈМАЊЕ ЧЕТИРИ НАЧИНА;

2.A) Прво, већ цитирана реченица из ст. 2. стр. 2 Одлуке:

„Чињеница да комисија приликом поновног избора оцењује само додатне услове за реизбор у звање ванредног професора, прама Правилнику о избору у звање, нема значаја у погледу услова које свако лице које се бира у звање ванредног професора мора да испуни... [упућујући на чл. 74. ст. 8. Закона о високом образовању, који на општи начин наводи научне радове, руковођење или учешће у научним пројектима, и уџбеник или монографију]

представља такође и образложење основа наводне надлежности УБ-ВНОДХН да приликом поновног избора у исто звање оцењује испуњеност свих услова сумарно набројаних у тој одредби; ради се о тешкој повреди правила поступка за избор у звање наставника на Универзитету у Београду, будући да је тим правилима, предвиђено да Веће научних области може или да тражи од факултета

допуну непотпуне документације (чл. 21), или да на основу уредне документације изврши избор (чл. 23). Веће научних области нема надлежност да испитује питања која нису обухваћена уредном документацијом, у оквиру које кључни супстантивни елемент је реферат комисије. Реферат комисије за избор односи се на питања утврђена општим актом факултета у складу са Правилником о минималним условима за избор. Веће научних области није надлежно да испитује питања која нису предмет реферата.

Поред описане повреде правила поступка, цитирани део образложења Одлуке је у процесном смислу контрадикторан диспозитиву Одлуке (о мом неизбору). Уколико, наиме, УБ-ВНОДХН у сваком погодном тренутку, дакле у тренутку поновног избора, цени да ли кандидат за ванредног професора има монографију, као услов наведен у Закону о високом образовању, чл. 74. ст. 8, а будући да је основна теза образложења да монографију нисам „објавио“ на време за први избор, то би значило да УБ-ВНОДХН, ценећи приликом поновног избора целину услова, би сада морало да донесе позитивну одлуку о мом избору, будући да подносиоци приговора по којима УБ-ВНОДХН поступа не споре да је монографија сада објављена. Редактор је изгледа свестан ове логичке контрадикторности, па зато мало даље, у оквиру дела образложења Одлуке у коме се бави наводно неодговарајућом афилијацијом рецензената спорне монографије (ст. 2. стр. 3 Одлуке, о чему се изјашњавам у делу 1.Б ове Жалбе), каже:

„То значи да за први избор у звање нису испуњени прописани услови, а без тога, последично, не би било ни конкурса за поновљени избор у звање.“

Настојећи да избегне горе описану нелогичност, овом тезом редактор образложења Одлуке одлази у другу логички и правно неприхватљиву крајност: да уколико УБ-ВНОДХН утврди да неки услов за избор одређеног лица у прошлости није био испуњен, независно да ли су прошли рокови, да ли је тај услов био предмет приговора, да ли је избор правноснажно окончан, независно од свих тих процесних околности, УБ-ВНОДХН може да одбије избор у исто или више звање истог лица без узимања у обзир уредне документације за тај избор која прати одговарајући предлог, правдајући то хипотезом да тог предлога не би било да је данашње тумачење испуњености одређеног услова од стране УБ-ВНОДХН у том ранијем избору било примењено!?

2.Б) Преиспитивање испуњености услова постојања одговарајуће монографије у тренутку мог првог избора у звање ванредног професора у предметној Одлуци предузето је позивањем на институт „Претходно питање“ Закона о општем управном поступку (у даљем тексту ЗоОУП), из чл. 107, 108 ЗоОУП). Ради се о погрешној примени ЗоОУП, будући да чл. 107. ст. 1, основна одредба о претходном питању, гласи:

„Ако орган наиђе на питање без чијег решења не може да одлучи о управној ствари, а које чини самосталну правну целину и за чије решавање је надлежан суд или други орган (претходно питање), може сам да расправи претходно питање или да прекине поступак док суд или други орган не реше претходно питање.“

У конкретном случају, управна ствар је поновни избор, а не први избор у звање наставника. Чак и када би постојање монографије било један од услова за поновни избор, за утврђивање тог постојања није надлежан ни суд ни „други орган“. Надлежна су била иста тела, укључујући и у овом случају поступајуће тело УБ-ВНОДХН, у поступку првог избора у звање ванредног професора, која су надлежна за поновни избор. Дакле, није надлежан „други орган.“ Били су надлежни исти органи. Поменуто питање је правноснажно решила иста хијерархија органа, па оно не може бити претходно питање.

2.В) Најважније, поступак избора у звање наставника има правну природу посебног управног поступка; једно од 11 општих начела ЗоОУП, на основу којих се тумачи сваки управни поступак, јесте начело правноснажности управног акта, које гласи:

„Решење против кога не може да се изјави жалба, нити покрене управни спор (правноснажно решење), а којим је странка стекла одређена права, односно којим су јој одређене обавезе, може да се поништи, укине или измени само у случајевима који су законом одређени.“

Мој први избор у звање ванредног професора, у коме је утврђено, између осталог, постојање одговарајуће монографије, окончан је одлуком о избору као управним актом који је у међувремену постао правноснажан. У конкретном случају, УБ-ВНОДХН није засновало предметну Одлуку о мом неизбору ни на

једном изричитом законском овлашћењу, иако предметна Одлука има дејство поништаја мог првог избора у звање ванредног професора *ex nunc*, будући да се предметном Одлуком утврђује изостанак једног од неопходних услова за тај први избор у звање ванредног професора. Због тога је предметна Одлука противна начелу правноснажности управних аката.

Уколико би став УБ-ВНОДХН изнет у претходно цитираном делу образложења предметне Одлуке био ваљан, улога комисије за избор у поступку за избор у звање сарадника и наставника би била потпуно обесмишљена, јер би то значило да наставно-научна већа Факултета, односно већа научних области и Сената Универзитета не би одлучивали о предлогу за избор на основу чињеница утврђених у реферату за тај конкретан избор, већ би чланови тих тела, појединачно или окупљени у групе, истомишљеника, односно интересне групе, имали право да изнова преиспитују, оцењују, тумаче релевантне чињенице које су одговарајуће комисије за избор претходно утврдиле, које су претходно довеле до избора сарадника или наставника као правноснажних управних аката, и да то чине мимо било каквих рокова, кад год се избор неког лица нађе пред њима. Апсурдност таквог решења, да колективно тело излази из оквира чињеница које је утврдило посебно стручно тело, без временског ограничења и изван оквира конкретног управног поступка, тешко је исказати. Уколико би се тако поступало, сваки избор сарадника или наставника био би прилика да неки снажан интерес, политички, идеолошки, имовински, који окупља значајан број чланова неког од колективних тела факултета или универзитета, запрети лицу које се бира преиспитивањем неког претходно ваљано испуњеног и утврђеног услова за избор у претходно звање. Правна сигурност сваког избора у звање, осим можда избора у звање редовног професора, била би укинута.

2.Г) Коначно, истражне радње које је предузео председник УБ-ВНОДХН проф. др Тихомир Брајовић, истражујући питање постојања монографије у тренутку моје пријаве на конкурс пре пет и по година, немају основ у Правилнику о већима научних области на УБ, нити у једном другом важећем пропису, а да то није слабост прописа већ њихова врлина, сведочи манипулативан начин на који су ток и исход те истраге приказани у предметној Одлуци: у ст. 3. на стр. 3 предметне Одлуке, наводи се да је Њ. Преузв. бискуп цељски проф. др Максимилијан Матјаж доставио „текст рецензије“, не наводи се да је у стварности доставио копију датиране и потписане рецензије; дакле битни елементи форме

достављене рецензије су прећутани, али се истиче, у ст. 3. на стр. 3, да је проф. др Брајовић, примивши „текст“ рецензије, тражио од проф. др Матјажа и електронску пошту којом је рецензија својевремено достављена, те да је на тај захтев проф. др Матјаж одговорио негативно. Уколико би описани поступци проф. др Брајовића били у складу са његовим овлашћењима, оправдано би се могло поставити питање које још истражне радње би проф. др Брајовића могао да предузима? Где би тачно био крај подухвату доказивања негативних чињеница, да наводно ни рецензије ни монографије није било, односно докле би ишло ниподаштавање дела поступка мог првог избора у звање који је спроведен при ПБФ у Београду? Да ли је важнија околност да је проф. Матјаж доставио потписану и датирану копију рецензије, што је прећутано у образложењу Одлуке, или је за предметно питање одлучна у Одлуци наглашена чињеница да проф. др Матјаж не може да пронађе електронску пошту од пре пет и по година којом је ту рецензију, датирану и потписану, доставио?

3) ПРЕДМЕТНА ОДЛУКА ЈЕ ЗАСНОВАНА НА НЕПОТПУНО УТВРЂЕНОМ ЧИЊЕНИЧНОМ СТАЊУ;

3.А) Предметном Одлуком прећутана је основна чињеница за мој поновни избор: неспорна испуњеност минималних услова, прописаних одговарајућим подзаконским актом, и утврђена рефератом комисије за избор:

- Неспорна испуњеност два од три изборна услова, тј. по једне ближе одреднице из два изборна услова, и то, како је наведено у реферату на стр. 8:
 - „1. 3. Председник или члан комисија за израду завршних радова на академским мастер или докторским студијама. 7 Кандидат је учествовао у комисијама за одбрану 1 докторске дисертације, затим у 37 завршних мастер радова (у својству члана комисије) као и 1 мастер рад на мастер студијама (у својству ментора).“ (Прилог 1).
 - „2.2 Председник или члан органа управљања, стручног органа или комисија на факултету или универзитету у земљи или иностранству: Кандидат је од 2021-2025 године члан Савета Православног богословског факултета Универзитета у Београду. Кандидат је био члан комисије за израду реферата за избор у звање асистента Миодрага Поповића“; (Прилог 2 и 3).

Ниједан приговор се не односи на цитиране услове, тако да се очигледно ради о непотпуно утврђеном чињеничном стању.

3.Б) Друго, независно од става изнетог у деловима 1) и 2) ове Жалбе, да питање постојања одговарајуће монографије у тренутку првог избора у звање ванредног професора не може бити предмет текућег поступка поновног избора, упадљиво је да је у образложењу предметне Одлуке прећутана неспорна и једноставна чињеница: нико од чланова комисије за мој први избор у звање ванредног професора се није осврнуо на евентуално неодговарајућу форму моје монографије, нити је то учинио иједан од подносилаца приговора на реферат те комисије; ради се о пресудној чињеници управо зато што целина важећих прописа и природа избора у наставничка звања као посебног управног поступка захтевају да одлучне чињенице буду утврђене од стране за то посебно изабране комисије, у погледу чијег избора се морају поштовати гаранције стручности и непристрасности, при чему су и изборни материјал и реферат изложени увиду јавности.

Не само што је кључна чињеница изостанка приговора прећутана, већ је њен изостанак прикриврен навођењем једне једине реченице из приговора проф. др Кубата, која се односила на непостојање уџбеника, а не монографије; такође се иста прећутана чињеница додатно прикрива детаљним препричавањем ско-рашњег, дакле накнадног исказа проф. др Ненада Ристовића, једног од чланова комисије за избор, који накнадно тврди да је „комисија била обманута“, јер је садржина монографије комисији била представљена у форми „која није остављала утисак прелома који може да иде у штампу.“ Да је то истина, не бих ја, већ би управо проф. др Ристовић био починилац обмане ПБФ и УБ, будући да је он својим потписом на реферату 2020. године потврдио постојање објављене научне монографије.

4) ПРЕДМЕТНА ОДЛУКА ЈЕ ЗАСНОВАНА НА ПОГРЕШНО УТВРЂЕНОМ ЧИЊЕНИЧНОМ СТАЊУ;

Независно, дакле, од става изнетог у деловима 1) и 2) ове Жалбе, важно је имати у виду да је предметном Одлуком УБ-ВНОДХН чињенично стање у погледу тог питања, не само непотпуно, већ и погрешно утврђено:

- Наиме, на крају стр. 3 и почетку стр. 4. предметне Одлуке, наводи се да „у одговору Комисије [ПБФ] од 3. марта 2026. године на приговор Б. Пантелића да монографија `није била прописно ни благовремено објављена` изборна комисија ПБФ одговорила је, пак, у неколико параграфа, ниједном изричито не устврдивши да наведена монографија јесте била прописно и благовремено објављена.“

Управо супротно, комисија ПБФ је на стр. 12, у закључку предметног дописа, навела:

„Напротив, целина документације коју Комисија доставља... потврђује да је предметна монографија у релевантном периоду постојала као конкретно, библиографски идентификовано и конкурсно релевантно издање...“ (Одговор Универзитета у Београду – Православног богословског факултета Већу научних-области друштвено-хуманистичких наука, од 26.02.2026, заведено 27.02.2026. под бр. 0205-166/2).

Укупно узевши, предметна Одлука је заснована 1) у највећој мери на питању постојања и квалитета монографије, које ни на који начин не може бити разматрано у овом поступку избора, 2) на прећуткивању чињенице да испуњавам минималне услове за избор, скретањем пажње на друге услове у односу на које су изнете примедбе. Дакле разлози на којима је заснована Одлука не постоје. Све тврдње, наведене у образложењу Одлуке, у овој Жалби су преиспитане и потпале су под један од законских основа жалбе – ради се о тврдњама којима је или повређен материјални закони и други пропис, или су повређена правила поступка, или је релевантно чињенично стање погрешно или непотпуно утврђено. Ниједан разлог Одлуке није преостао а да није побијен тако да улази у круг основа за ову Жалбу. Предметна Одлука је остала без основа.

Због свега изнетог, молим Веће научних области друштвено-хуманистичких наука, односно Сенат Универзитета у Београду, да предметну Одлуку преиспита.

У Београду, 23. априла 2026.

С поштовањем,

Проф. др Драган Радић, протођакон

Прилози:

Прилог 1: Извод из евиденције Студентске службе о учешћу на одбранама на завршним, мастер и докторским радовима

Прилог 2: Извод из записника са девете Седнице ННВ ПБФ од 29.09. 2022. године о избору за члана Савета ПБФ УБ.

Прилог 3: Извод из записника са прве Седнице Савета ПБФ од 22.12. 2022. године о верификацији мандата за члана Савета ПБФ УБ.

Прилог 4: Извод из записника са дванаесте седнице Изборног и Наставно-научног већа ПБФ од 25.септембра 2024. године о учешћу у комисији за избор асистента Миодрага Поповића.